

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Walumpu't Apat

Pagbubunyag ng Apat na Salinlahi ng Laodiceang Adventismo: Isang Paglalakbay sa Biblikal na Paralelismo at Propetikong Pagsusubok

Jeff Pippenger
2024-02-17

Ang katotohanan ay pinagtitibay sa patotoo ng dalawa o tatlo, at ang paglalapat ng apat na kasuklam-suklam na bagay sa kabanata walo ng Ezekiel, bilang apat na salinlahi ng Adbentismong Laodiseyo, ay pinatutunayan ng ilang saksi. Sa mga naunang artikulo, ipinakita na ang pitong iglesia sa mga kabanata dalawa at tatlo ng Apocalipsis ay hindi lamang kumakatawan sa kasaysayan ng makabagong Israel mula sa kapanahunan ng mga apostol hanggang sa wakas ng sanlibutan, kundi pati ang pitong iglesyang iyon ay kumakatawan sa kasaysayan ng sinaunang Israel mula sa panahon ni Moises hanggang sa panahon ni Cristo.

Ang iglesya ng Efeso ay kumakatawan kapwa sa unang iglesyang Kristiyano at sa sinaunang Israel mula kay Moises hanggang sa panahon ng mga Hukom. Ang iglesya ng Esmirna ay kumakatawan sa panahon ng pag-uusig mula sa kapanahunan ng mga alagad hanggang sa panahon ng Emperador Romanong si Constantino, at gayundin sa panahon ng mga Hukom, nang ang bawat tao ay gumagawa ng inakala niyang matuwid sa sariling paningin. Ang iglesya ng Pergamo ay kumakatawan sa panahon ng kompromiso mula kay Constantino hanggang sa Kapapahan noong 538, ngunit gayundin sa panahong tinanggihan ng sinaunang Israel ang Diyos at pumili ng isang hari, at patuloy na nakipagkompromiso sa mga paganong kahariang nakapaligid sa kanila. Ang ikaapat na iglesya, ang Tiatira, na kinakatawan ni Isebel, ay ang panahon ng pamumunong papal mula sa taong 538 hanggang 1798, at gayundin ang pitumpung-taóng pagkabiha ng sinaunang Israel sa Babilonia.

Ang apat na iglesiang iyon ay kumakatawan din sa apat na salinlahi ng Adbentismo, at nagsisilbing patotoo sa paglalapat ng apat na karumaldumal na binanggit sa aklat ni Ezekiel sa apat na salinlahi. Ang paghihimagsik noong 1863 ay kinakatawan ng unang salinlahi ng sinaunang Israel, gaya ng inilalarawan ng paghihimagsik sa ginintuang guya ni Aaron. Kasama sa unang salinlahi ang payong ibinigay sa iglesia sa Efeso, na nagpapakilala na iniwan ng bayan ng Diyos ang kanilang unang pag-ibig, at kailangan nilang magsisi at manumbalik sa kanilang unang pag-ibig. Noong 1863, ang unang pag-ibig, na kinakatawan ng mga hiyas ni William Miller (ang mga saligang katotohanan, lalo na ang “pitong panahon”), ay isinantabi, at pinayuhan ang bayan ng Diyos na manumbalik.

Gayunman, mayroon akong isang bagay laban sa iyo, sapagkat iniwan mo ang iyong unang pag-ibig. Kaya nga, alalahanin mo kung saan ka nahulog, at magsisi, at gawin mo ang mga unang gawa; kung hindi, pariryan ako sa iyo agad at aalisin ko ang iyong kandelyero mula sa kinalalagyan nito, maliban kung magsisi ka. Apocalipsis 2:4, 5.

Ang mga Millerita ay nakipagbuno laban sa apostasiyang Protestante, na tinawag ni Jeremias na "kapulungan ng mga manunuya," at matiyagang naghintay sa pagdating ng pangitain, sapagkat pagdating nito ay hindi ito magsisinungaling. Ang "kapulungan ng mga manunuya" ay kinakatawan ng matandang propeta na nagsinungaling sa propeta ng Juda, na nagpahayag ng saway laban sa huwad na pagsamba ni Jeroboam.

Nalalaman ko ang iyong mga gawa, at ang iyong pagpapagal, at ang iyong pagtitiis, at kung paanong hindi mo matiis ang masasama; at sinubok mo ang mga nagsasabi na sila'y mga apostol, at sila'y hindi, at nasumpungan mo silang mga sinungaling; at nagbata ka, at may pagtitiis ka, at alang-alang sa aking pangalan ay nagpagal ka, at hindi ka nanghina. Apocalipsis 2:2, 3.

Ang ikalawang iglesia, ang Smyrna, ay kumakatawan sa panahon ng pag-uusig sa unang iglesia ng mga Kristiyano, na kinapapalooban ng mga tunay na martir at ng ilan na nagdala ng pag-uusig sa kanilang sarili dahil sa mga motibasyong di-gaanong banal. Kumakatawan din ito sa panahon ng mga Hukom, nang ang bawat tao sa sinaunang Israel ay gumagawa ng anumang waring matuwid sa kaniyang sariling paningin. Ang salinlahi ng paghihimagsik na nagsimula noong 1888 ay nagmarka ng isang panahon ng pag-uusig laban sa Espiritu ng Propesiya, sa mga hinirang na mensahero sa oras na iyon, at sa Banal na Espiritu. Ipinakilala nito ang isang panahon nang pinili ng mga matatanda ng Laodiceang Adventismo na gawin ang anumang waring matuwid sa kanilang sariling paningin, gaya ng nasaksihan sa mga tulad nina Kellogg, Prescott, at Daniells.

Ang iilang matapat noong panahong iyon ay nasa pakikipagbakang espirituwal na hanggang kamatayan laban sa isang uring nag-aangking mga Hudyo sila, ngunit hindi sila. Sa kabila ng mga posisyon ng pamumuno, sila ay kabilang sa sinagoga ni Satanas, gaya ng pinatotohanan ni Sister White, na tinukoy niyang ang ilan ay pinapatnubayan "ng mga anghel na pinalayas mula sa langit." Inaangkin nilang sila'y marurunong, ngunit mga mangmang. Walang kahatulang iginawad sa marurunong sa panahong yaon, kundi paghimok na manatiling tapat hanggang kamatayan. Noong 1915, ang huling mga salitang binigkas kailanman ni Sister White ay, "Nalalaman ko kung kanino ako sumampalataya," sapagkat siya'y naging tapat hanggang kamatayan.

Alam ko ang iyong mga gawa, at ang kapighatian, at ang karukhaan (ngunit ikaw ay mayaman); at alam ko ang kalapastanganan ng mga nagsasabing sila'y mga Judyo, ngunit hindi sila gayon, kundi sila ang sinagoga ni Satanas. Huwag kang matakot sa alinman sa mga bagay na iyong daranasin: narito, ang diyablo ay ihahagis ang ilan sa inyo sa bilangguan, upang kayo'y masubok; at magkakaroon kayo ng kapighatian sa loob ng sampung araw: magpakamatapat ka hanggang sa kamatayan, at ibibigay ko sa iyo ang putong ng buhay. Pahayag 2:9, 10.

Ang iglesia ng Pergamos ay kumatawan sa pagkokompromiso sa pagitan ng katotohanan at kamalian, sa pagitan ng paganismo at Kristiyanismo, sa panahon ng emperador Constantino, at gayundin sa pagkokompromiso ng sinaunang Israel na naganap sa kasaysayan ng mga hari. Kumatawan ito sa paghahalo ng katotohanan at kamalian, na walang maibubunga kundi kamalian. Ito ay kinatawan ng Kumperensiyang Biblikal noong 1919, na naging sanhi ng paglalathala ng aklat na "The Doctrine of Christ", upang lumikha ng isang mensaheng Adbentista na higit na

malapit ang pagkakatulad sa huwad na ebanghelyo ng tumalikod na Protestantismo. Sa ikatlong salinlahi ng Adbentismo naganap ang malalaking pagkokompromiso sa katotohanan.

Sa salinlahing iyon, na nagsimula noong 1919, sinimulan ng Simbahan ang kompromisong nagbunga ng Manwal ng Simbahan. Sa salinlahing iyon, na nagsimula noong 1919, sinimulan ng Simbahan ang kompromisong nag-aatas ng akreditasyon sa kapwa mga paaralan ng kalusugan at relihiyon. Sa salinlahing iyon sinimulan ang paglipat tungo sa mga makabagong Bibliya na may batayang Katoliko. Sa kasaysayang iyon umiral ang kahandaan ng pamunuan na magtatag ng ugnayan sa mga rehimen na hayagang laban sa Kristiyanismo.

Ang praktikang iyon, na ipinanganak at nasa pagkasanggol pa lamang noong Digmaang Sibil, nang ang pamumunong Laodiceano ay bumuo ng ugnayang legal sa pamahalaan ng Estados Unidos upang magkaroon ng higit na mabuting kinalabasan para sa mga kabataang lalaki sa iglesya na isasailalim sa sapolitang pagpapasundalo sa pinakanakamamatay na digmaan sa kasaysayan ng Amerika, ay inulit sa pagsisimula ng Unang Digmaang Pandaigdig, nang ang pangulo ng General Conference, si A. G. Daniells, ay nakipag-ugnayan sa pamahalaang Aleman at nagbigay ng kanyang pagsang-ayon na magpatupad ang Alemanya ng sapolitang pagpapasundalo at pilitin ang mga kabataang lalaki na maglingkod sa militar, magdala ng armas, at ipagwalang-bahala ang Sabat. Ang gawaing iyon ni Daniells ang nagbunga ng isang paghihiwalay na nagluwal ng iba't ibang paksiyon ng kilusang Seventh-day Adventist Reform na umiiral hanggang sa araw na ito.

Ang kompromisong iyon ay nagpatuloy sa ilalim ng Nazi Alemanya ni Hitler, at pagkatapos ay sa mga bansang bumuo ng Unyong Sobyet, at nananatili pa rin hanggang ngayon sa mga rehimen gaya ng sa Tsina. Ang kompromiso ng ikatlong salinlahi sa ugnayan nito sa sining ng pamamahala ng estado ay inilarawan ng pagkompromiso ng mga sinaunang hari ng Israel at ni Constantino, gaya ng sinasagisag sa iglesya ng Pergamos. Ang panahong iyon ay kumakatawan din sa pagkompromiso ng eklesiastikong pamamahala nito sa huwad na ebanghelyo ng kapayapaan at katiwasayan na kinakatawan ng "The Doctrine of Christ" ni Prescott.

Nalalaman ko ang iyong mga gawa at kung saan ka tumatahan, doon mismo kung saan naroon ang luklukan ni Satanas; at matibay mong pinanghahawakan ang aking pangalan, at hindi mo ikinaila ang aking pananampalataya, maging noong mga araw na si Antipas, na aking tapat na martir, ay pinaslang sa gitna ninyo, sa dakong tinatahanan ni Satanas. Ngunit may ilang bagay akong laban sa iyo, sapagkat mayroon kang mga humahawak sa aral ni Balaam riyon, na nagturo kay Balac na maglagay ng katitisan sa harap ng mga anak ni Israel, upang kumain ng mga bagay na inihain sa mga diyos-diyosan, at upang makiapid. Pahayag 2:13, 14.

Ang pakikiapid ay tumutukoy sa gawain ng General Conference sa pakikipag-alyansa nila sa mga bansa gaya ng Nazi Germany at ng Soviet Union, sa ilalim ng pagkukunwaring dahilan ng pagpapanatili ng mga kinakailangang ugnayang panggawain sa mga tiwaling pamahalaan, habang ipinagwawalang-bahala ang mga tapat sa mga bansang iyon na dumanas ng pag-uusig mula sa iba't ibang rehimen na kanilang kinaaniban. Ang pagkaing inihandog sa mga diyos-diyosan ay kumakatawan sa huwad na metodolohiya ng Protestantismo at Katolisismong apostata, na noon ay matibay nang naitatag sa mga unibersidad ng Laodiceang Adventismo, mga unibersidad na sumang-ayon na pamamahalaan ng mga panuntunan ng mga metodolohiyang apostata, kapwa sa

relihiyon at sa kalusugan.

Inilarawan ni Jesus ang wakas ng ikatlong salinlahi tulad ng ginawa Niya sa pasimula, sapagkat minarkahan Niya ang pagdating ng ikaapat na salinlahi sa pamamagitan ng paglalathala noong 1957 ng aklat na Questions on Doctrine, na lubusang itinakwil ang pangunahing pagkakaibang may kinalaman sa kaligtasan na umiiral sa pagitan ng katotohanan at ng mga maling kaisipan ng tumalikod na Protestantismo at Katolisismo. Hindi maikakaila na ang aklat ay may ilang maling katuruan, ngunit sa esensiya itinuturo nito na imposibleng mamuhay nang matagumpay kay Cristo hanggang sa ang isang tao ay mahimalang mabago sa Ikalawang Pagparito. Minarkahan ng aklat ang pasimula ng salinlahing kung saan ang dalawampu't limang matatandang lalaki ay yuyukod sa araw. Dumating na ang mga elementong pampulitika at pangrelihiyon na kailangan upang pahintulutan ang Laodiceang iglesyang Adbentista na tanggapin ang pagsamba sa Linggo sa nalalapit na batas-panglinggo.

Ang ikaapat na kasuklam-suklam na bagay sa aklat ni Ezekiel ay nagaganap kapag ang kakaunting tapat sa ikasyam na kabanata ay tinatatakan sa kanilang mga noo, bago pa man simulan ng mga anghel na mamumuksa ang kanilang gawain. Nagsisimula ang pangitain sa unang talata ng ikawalong kabanata, sa ikalimang araw ng ikaanim na buwan, ng ikaanim na taon. Nagsisimula ang pangitain isang araw bago ang pagpapatupad ng hatol laban sa mga yumuyukod sa araw, na siyang tanda ng awtoridad ng papado, at ang bilang ng kanyang pangalan ay "666."

Nagsimula ang gawain ng pagtatatak sa isang daan at apatnapu't apat na libo noong Setyembre 11, 2001 sa pamamagitan ng pagsalakay laban sa halimaw na mula sa lupa na isinagawa ng ikatlong Kaabaan ng Islam. Ang pagsalakay na iyon ang nagpagalit sa mga bansa, at nagbigay-tanda sa pagdating ng huling ulan. Ngunit ang huling ulan ay makikilala lamang ng mga aakayin pabalik sa mga saligan ng Adventismo upang makita na ang tatlong Kaabaan ng Islam ay isang saligang katotohanan. Sa panahong yaon, ang mga inakay pabalik sa mga dating landas na tinutukoy ni Jeremiah bilang "ang kapahingahan" (na siyang huling ulan), ay magiging alinman sa mga bantay na magpapatunog ng trompeta ng ikatlong Kaabaan, o yaong mga tumatangging makinig sa tunog ng trompeta, at sa gayon ay tumatangging lumakad sa mga dating landas.

Noon ay sinubok sila sa pamamagitan ng kasalanan ng paghihimagsik ng kanilang ama noong 1863. At sa mismong oras ding iyon, dumating ang isang mensahe hinggil sa katuwiran ni Cristo, na siyang "pag-aaring-matuwid sa pamamagitan ng pananampalataya sa katotohanan." Ito ang Laodiceang mensahe nina Jones at Waggoner, at ito ang mensahe ni Ezekiel sa mga patay at tuyong buto na nagmula sa "apat na hangin," na siyang sagisag ng Islam ng ikatlong "sa aba" (ang "galit na kabayo" na naghahangad na kumawala). Ang iilang tapat na iyon ay saka sinubok sa pamamagitan ng kasalanan ng paghihimagsik ng kanilang ama noong 1888, samantalang bumaba ang makapangyarihang anghel ng Apocalipsis labing-walo nang ibinagsak ang mga dakilang gusali ng Lungsod ng New York, at natupad ang Apocalipsis kabanata labing-walo, talata isa hanggang tatlo.

Pagkaraan ay sinubok sila sa pamamagitan ng pagkilala sa mensahe ng huling ulan. Ang huling ulan ba ay isang pagpapakita ng kapangyarihan ng Diyos gaya noong mga nakaraang

kapanahunan, o ang mga pagpapakita ng kapangyarihan ng Diyos ay tanging nasa nakaraan lamang? Ang kakaunti ngunit tapat ay saka sinubok sa pamamagitan ng paghihimagsik—yaong paghihimagsik ng kanilang ama—noong 1919. Ang paraan ng pagharap ng kakaunti ngunit tapat sa tatlong pagsubok na iyon ang magpapasiya kung tatanggapin nila ang tatak ng Diyos sa kanilang mga noo, o masusumpungan nilang sila'y yumuyukod sa araw kasama ang dalawampu't limang matatanda ng Adventismong Laodiceano.

Lahat ng mga paghihimagsik ng apat na salinlahi ng Adventismong Laodiceano ay may katumbas sa Setyembre 11, 2001. Ang petsang iyon, na itinukoy ni Isaias bilang "araw ng hanging silanganan," ang naghudyat ng pasimula ng panahon ng pagtatatakan ng isandaang apatnapu't apat na libo, at ang panahon ng pagtatatakan ay isang yugto ng panahon. Ang katapusan ng yugtong iyon ay inilarawan ng pasimula, sapagkat laging inilalarawan ni Jesus ang wakas ng isang bagay sa pamamagitan ng pasimula nito. Sa mga pangwakas na kaganapan ng proseso ng pagtatatakan, ang mga pagsubok na isinagisag sa pasimula ng yugto ay muling nauulit.

Noong Setyembre 11, 2001, dumating ang mga pagsubok na hindi naipasa ng mga rebelde ng Adbentismong Laodiceano—na kinakatawan ng apat na kasuklam-suklam na bagay sa Ezequiel—at ng unang apat na iglesia sa mga kabanata dalawa at tatlo ng Apocalipsis, na nagsilbing hudyat ng pasimula ng isang proseso ng pagsubok na humahantong alinman sa tatak ng hayop o sa selyo ng Diyos para sa mga nagpapakilalang Adbentista ng Ikapitong Araw.

Ang pamunuan ng Laodiceang Adventismo ay natalian ng mga tali ng sarili nilang mga pandaraya, at halos imposibleng para sa kanila na “kilalanin” ang pag-uulit ng pagpapakahayag ng kapangyarihan ng Diyos gaya ng kinakatawan ng mga naunang kilusang repormatibo, kabilang ang kilusang reporma na nagbunsod sa pagsilang ng Adventismo. Ang matatandang lalaki ay isinabog at tinakpan ang mga doktrinang kinakatawan ng mga hiyas ni Miller sa pamamagitan ng mga pekeng barya at hiyas. Ang kaha ng Bibliang King James ay isinantabi bilang nauukol lamang sa kapanahunan ng arkaikong wika at pinalitan ng mga Bibliang nasa makabagong wika na ipinapahayag sa terminolohiya ng tao ng kasalanan.

Kung sakali mang may sinuman sa mga sinaunang tao na nakahandang isaalang-alang ang posibilidad na ang mensahe ng huling ulan ay hindi isang mensahe ng kapayapaan at katiwasayan, halos imposibleng kanilang makilala na ang mga kapahayagan ng kapangyarihan ng Diyos sa mga nakalipas na banal na kasaysayan ang siyang tiyak na nagpapakilala sa pagtatatak sa isang daan at apatnapu't apat na libo. Lalong mahirap pa para sa kanila na kilalanin na ang mga banal na kasaysayang pinakatuwirang tumutukoy sa pagtatatak sa isang daan at apatnapu't apat na libo ay yaong mga banal na kasaysayang tumutupad sa Malakias kabanata tatlo, sapagkat itinatag ng Malakias kabanata tatlo na laging may isang sugo na naghahanda ng daan para sa biglang pagdating ng Sugo ng Tipan. Ang sugong iyon ay kinatawan ni propetang Elias, na buong tapang na nagpahayag na hindi uulan sa kaniyang kapanahunan, maliban sa pamamagitan ng kaniyang ministeryo.

Ang pitumpung matatanda ni Ezekiel ay ituturing nilang katawa-tawa na tanggapin na ang kanilang pag-aangking sila ang templo ng Panginoon ay walang batayan, at sa katunayan ay

kumakatawan sa pag-aangkin ng isang bayang nilalampasan, gaya ng ibinigay ang ubasan sa mga nagbubunga ng mga bungang karapat-dapat sa ubasan. Ang mensahe ng ikatlong “Sa Aba,” ang sugo na naghahanda ng daan, ang awit ng ubasan, ay pawang nagpapatotoo laban sa mga tradisyon at kaugalian na kanilang pinaglagakan ng tiwala, at kumakatawan sa isang halos di-malalampasang hadlang sa pagkilala sa huling ulan.

Ang pagwawakas ng pagselyo sa isandaan at apatnapu't apat na libo ay naglalahad ng gayon ding mga pagsubok para sa mga nag-angking “kinikilala” ang papel ng Islam sa ikatlong “Woe.” Ang “paglago ng kaalaman” na nagpasimula sa kilusan ng mga Milerita ay nagsimula sa katapusan ng “pitong panahon” noong 1798. Ang “paglago ng kaalaman” na nagpasimula sa kilusan ng isandaan at apatnapu't apat na libo ay nagsimula sa katapusan ng isang simbolikong “pitong panahon” (isandaan at dalawampu't anim na taon) noong 1989. Sa mga isandaan at dalawampu't anim na taong iyon ng lumalalang apostasya, ang Laodiceang Adventismo ay umabot na sa ikaapat at huling salinlahi.

Sa ikatlo at ikaapat na salinlahi, napupuno ang saro ng panahon ng probasyon ng isang bansa o sambayanan, at dumating na ang panahong iyon. Ang “paglago ng kaalaman” mula sa aklat ni Daniel na kinakatawan ng Ilog Hiddekel ay siya ring kaalamang lalago, kapag ang Pahayag ni Jesu-Cristo ay inaalisan ng selyo bago magsara ang probasyon.

Tatalakayin natin ang huling tatlong kabanata ng Aklat ni Daniel sa susunod na artikulo.

Ang mga araw ay mabilis na dumarating na magkakaroon ng lubhang pagkalito at kaguluhan. Si Satanas, na nakadamit na parang anghel, ay maglilinlang, kung maaari, maging sa mga hinirang. Magiging marami ang mga diyos at marami ang mga panginoon. Bawat hangin ng aral ay ihip. Yaong mga naghandog ng pinakamataas na pagpaparantal sa “agham na huwad ang tawag” ay hindi na magiging mga pinuno sa panahong iyon. Yaong mga nanalig sa katalinuhan, henyo, o talento ay hindi rin tatayo sa ulo ng hanay. Hindi sila sumabay sa liwanag. Yaong napatunayang hindi tapat ay hindi na pagkakatiwalaan noon ng kawan. Sa huling taimtim na gawain, kakaunti lamang na mga dakilang tao ang makikibahagi. Sila’y umaasa sa sarili, nagsasarili, hiwalay sa Diyos, at hindi sila magagamit ng Diyos. Ang Panginoon ay may mga tapat na lingkod na, sa panahon ng pagyanig at pagsubok, ay ihahayag sa paningin. May mga mahalagang tao ngayong nakatago na hindi lumuhod ng tuhod kay Baal. Hindi nila natamo ang liwanag na tumatanglaw sa inyo sa isang matinding, nakatuong alab. Ngunit maaaring sa ilalim ng magaspang at di-kaakit-akit na panlabas ay mahahayag ang dalisay na kaningningan ng tunay na Kristiyanong pagkatao. Sa araw ay tumitingin tayo sa langit, ngunit hindi natin nakikita ang mga bituin. Nariyan sila, nakapirmi sa kalawakan, ngunit hindi sila makilala ng mata. Sa gabi ay namamalas natin ang kanilang tunay na kinang. Testimonies, tomo 5, 80, 81.